

Piotr Mitura

Niedźwiada, st. 34, gm. Ropczyce,
woj. rzeszowskie, AZP 104-71/40

Informator Archeologiczny : badania 31, 42

1997

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

fragmentów blach żelaznych i szklanych naczyń, małą buteleczkę, kilkanaście fragmentów ceramiki z wczesnej epoki brązu i okresu neolitu oraz fragment wiórka krzemienego. Założone u podnóża dwa wykopy krzyżowe wykazały brak na obszarze zagrożonym zalaniem (tereny wykupione przez WZMiUR w Zamościu) warstwy kulturowej, co świadczy o tym, że stanowisko tutaj nie sięga. Wytoczony na kulminacji trzeci wykop pozwolił nieco uściślić i zawęzić obecne granice stanowiska, nie znaleziono tam bowiem żadnych materiałów, ani pradziejowych, ani współczesnych. Materiały, które znajdowały się na powierzchni zostały zapewne wypłukane.

Dokumentacja powykonawcza z badań znajduje się w PSOZ w Zamościu a materiały zabytkowe zdeponowano w Muzeum Zamojskim w Zamościu.

Badania nie będą kontynuowane.

NIEDŹWIADA, st. 34, gm. Ropczyce, woj. rzeszowskie, AZP 104-71/40

- pracownia obróbki końcowej i napraw siekier czworościennych (późny neolit)

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w dniach od 2 do 28 lipca przez mgr. Piotra Miturę (Muzeum Okręgowe w Rzeszowie). Finansowane przez PSOZ. Trzeci sezon badań. Przebadano powierzchnię 54 m².

Badania, które były kontynuacją prac prowadzonych w latach ubiegłych, miały na celu wyeksploatowanie pozostałej części krzemienicy. Pozyskano 9785 artefaktów reprezentowanych przez okruchy, łuski i odłupki, w tym formy techniczne: odłupki przeniesione, wachlarzowate, oraz fragmenty form pracownianych siekier.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Muzeum Okręgowym w Rzeszowie.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Sprawozdaniach Archeologicznych”.

Badania nie będą kontynuowane.

NIEDŹWIEDZIÓWKA, st. 1, gm. Stegna, woj. elbląskie, AZP 14-47/3

- obozowiska sezonowe ludności kultury rzucewskiej z relikdami pracowni obróbki bursztynu z II połowy III tys. p.n.e.

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w lipcu przez dr. hab. Ryszarda F. Mazurowskiego (Instytut Archeologii Uniwersytetu Warszawskiego). Finansowane przez Instytut Archeologii Uniwersytetu Warszawskiego i Muzeum Zamkowe w Malborku. Kontynuacja wieloletnich badań, podjętych w 1981 roku. Przebadano powierzchnię 600 m².

Tegoroczne prace wykopaliskowe koncentrowały się w sektorze wschodnim, który badano także w roku 1996 (wykopy 5 i 6). Celem tegorocznych badań było kompleksowe rozpoznanie sezonowego osadnictwa w tym rejonie a także relacji stratygraficznych w strefie brzegowej starorzecza.

W północnej części sektora wschodniego wytyczono wykop 7 o wymiarach 30 x 20 m, osią dłuższą zorientowaną po linii północ-południe. Usytuowany został tak, że przy profilu zachodnim występowało koryto starorzecza a w części środkowej i wschodniej znajdowało się piaszczyste wyniesienie pierwotnej łachy nadbrzeżnej. W wykopie uchwycono typowy dla tego typu obozowisk badanego mikroregionu układ stratygraficzny.

Z analizy planigrafii zbiorczej wykopu wynika wyraźnie, iż zdecydowana większość zabytków ruchomych koncentrowała się pomiędzy kulminacją piaszczystego wzniesienia od strony wschodniej a przybrzeżną częścią starożytnego starorzecza.

Ogółem odkryto 10 311 zabytków ruchomych, wykonanych z bursztynu, krzemienia, kamienia, kości zwierzęcych i ości ryb, w tym 1547 fragmentów naczyń kultury rzucewskiej i 2 drewniane kołki spiczasto zaciosane na jednym końcu.

Szerokopłaszczyznowe rozpoznanie strefy brzegowej starorzecza wykazało istnienie ogólnej prawidłowości w wyborze miejsca do sezonowego zasiedlenia grup poszukiwaczy bursztynu. Wybierano suche, piaszczyste i lekko wyniesione łachy nadbrzeżne. Strefa bieżącej działalności mieszkańców obejmowała również cały stok wyniesienia, opadający w stronę starorzecza. Mieściła się tu najprawdopodobniej większość pracowni obróbki bursztynu.